

Gyda Kongsted (V):

Dette lovforslag er en del af regeringens finanslovforslag, som umiddelbart lyder fornuftigt med henblik på at give forældrene et større privat ansvar for deres egne børns forsørgelse, idet hovedsigtet er at nedsætte det offentliges udgifter mod en tilsvarende forhøjelse af den private betalingsdel af et barns forsørgelse.

Beløbet er beskedent, idet der kun tales om en ekstra betaling på 102 kr. pr. måned for den forælder, der ikke har forældremyndigheden over barnet, og beløbet er fuldt fradragsberettiget. Forældremyndighedsindehaveren vil ikke generelt få mere i tilskud, idet beløbet vil blive fratrukket det offentliges månedlige tilskud.

Lovforslaget indebærer tillige en indtægtsregulering af det særlige børnetilskud samt en forhøjelse af grænsen for modregning af visse restancer til det offentlige i børnefamilieydelsen fra en tredjedel til halvdelen af ydelsen.

Men som Foreningen af Statsamtjurister nævner i deres høringsvar, er de beskrevne ændringer af en sådan karakter, at den almindelige borger ikke vil fatte indhold og rækkevidde ved at læse teksten, hvilket kan afstedkomme uheldige virkninger.

Venstre vil dog gå positivt ind i forhandlingerne om lovforslaget.

Jens Heimburger (KF):

Det Konservative Folkeparti støtter som udgangspunkt regeringens forslag om besparelser på dette område, men vi vil gerne under behandlingen af forslaget kigge på, om vi får skabt et system med for mange forskellige niveauer og skattesatser og andet, om vi nu i virkeligheden ikke er ved at indføre for meget bureaukrati, specielt når det drejer sig om 100 kr. om måneden. Jeg ved godt, at det desværre er så mange fraskilte i dette land, at det jo ender med en hel del millioner.

Så det er en af de ting, vi må have belyst, om vi ikke kan gøre det lidt klogere, end det er fremlagt her. Det er jo også en af de ting, der er omtalt i de høringsvar, vi har modtaget.

Men som udgangspunkt har vi altså ikke nogen problemer med, at normalbidraget hæves, og vi har heller ikke nogen problemer med, at man dermed påpeger, at det at have børn jo i virkeligheden er en lykkelig omstændighed, også selv om man har måttet gå fra hinanden, og at det i princippet først og fremmest er ens eget ansvar.

At vi så alligevel også fuldt ud støtter, at alle får væsentlige bidrag fra det offentlige i denne her situation, er en anden sag.

Så vi er positive, men afventer en nøje granskning af selve ordningen under udvalgsbehandlingen.

Villy Søvnal (SF):

I modsætning til ordføreren for Venstre, der så det her som et socialpolitisk fremskridt, synes jeg, regeringen skal have ros for at skrive det meget mindre sentimentalt.

Der står nemlig i den skriftlige fremsættelse: »Som et led i regeringens ønske om at gennemføre besparelser på de offentlige udgifter foreslås . . .«.

Det er ærlig snak, altså det her er der ingen socialpolitiske visioner i. Det her er et spørgsmål om at spare penge på de offentlige budgetter, og derfor foreslår man så dels en forhøjelse af normalbidraget på de 1.224 kr. om året, dels en nedsættelse af det særlige børnetilskud til forældre, der modtager folkepension eller førtidspension, og dels en forhøjelse af grænsen for modregning i restancer i børnefamilieydelsen.

Ud over ros for, at det er ærlig snak, om man så må sige, synes jeg, det er svært at finde andre rosende bemærkninger om forslaget. Efter vores bedste opfattelse er det ikke en god idé. Jeg savner den grundlæggende analyse bag regeringens lovforslag, der påpeger, at samværsfædre og -mødre skulle være en specielt velhavende gruppe. Den dokumentation ser vi gerne i SF, og det vil vi være optaget af under udvalgsarbejdet.

Vi har fået nogle høringsvar. Vi har fået høringsvar fra Foreningen Far. Det kan selvfølgelig betegnes som et partsindlæg, og det er selvfølgelig forventeligt, at de advarer imod det, men jeg synes alligevel, deres påpegning af, hvilken betydning det vil have specielt for lavtlønsgrupper, står stærkt.

Derudover synes jeg, svaret fra regeringens Børneråd står stærkt. Jeg skal citere fra det. De skriver: »Vi mener ikke, lovforslaget reflekterer den ømtålelige situation, mange skilsmissemfamilier befinder sig i. Den konfliktsituation, som parterne i en skilsmissemfamilie står midt i, kan yderligere intensiveres, idet det økonomiske aspekt kan frygtes at komme til at spille en stærkere rolle. Mange børn er klemte i forældrenes konflikter med hinanden, og her skal ikke meget til at forværre situationen.«